

DOCUMENT POLÍTIC PER GUANYAR LA INICIATIVA

1. La nostra tradició es troba en el futur.

La humanitat no creu en miracles, però sentim la necessitat de trobar solucions a vells conflictes reactivats o no resolts i a les noves preocupacions que limiten el nostre futur i les nostres expectatives de felicitat. Sembla que la història es repeteix i, en canvi, les velles respostes no solucionen els problemes.

Ens sentim hereus d'una llarga tradició de lluita que s'estén més enllà del segle XIX, més enllà de les grans fites històriques de canvi que han dut la humanitat fins als nostres dies, perquè naix del més profund esperit de revolta del ser humà, de la seua condició d'ésser social pensant, d'ésser intel·ligent que ens espenta a superar la nostra condició de simple objecte sotmés al decurs de la història i vol assumir la de subjecte actiu de la seua pròpia vida.

També som hereus i participem en els intents de canvi de les estructures socials durant els segles XIX i XX, encara que el fracàs parcial de molts dels seus mètodes i dels seus objectius, plantejats com a utopies irrealitzables, o que de realitzar-se s'han demostrat més perniciosos que les estructures de què es partien. Ens han portat a adaptar-nos als nous temps i per això i sense perdre la nostra història, ni els nostres principis, hem après del procés històric viscut i ens trobem ací, amb els mateixos principis individuals i socials, però amb mètodes i objectius socials adaptats a la realitat actual i sobretot mètodes i objectius preparats per al futur arrelats completament en els moderns sistemes democràtics.

Els principis de solidaritat, igualtat, justícia i llibertat que fonamenten les grans ideologies revolucionàries dels segles XIX i XX formen part del nostre pensament, però no es poden confondre amb les construccions ideològiques que s'hi han alçat i que finalment s'han tornat escenaris de cartó-pedra, meres iconografies. Eines que, a l'últim, han ocultat una opció política de destrucció del planeta, de sotmentiment de pobles i de productivisme inhumà. Els valors sobre els quals es van alçar són vàlids, són permanents perquè són valors intrínsecament humans, però les eines són mutables i han d'adaptar-se als canvis, siguen aquests conseqüència dels èxits o dels fracassos. No hi ha cap cosa més revolucionària que acceptar que la realitat històrica canvia, acceptar que la mateixa evolució de l'ésser humà comporta que apareguen conflictes nous que requereixen noves solucions encara que els objectius continuen sent els mateixos. No assumir aquesta realitat sota la creença que resulta "inevitable històricament" que el poble adquirirà la consciència de la vertadera solució, a més d'ocultar un determinisme històric irreal, simplificador de pensaments més complexos, condueix a traïr els mateixos valors, ja que els mitjans, les eines de canvi, esdevenen els objectius únics de l'acció política.

La tradició política d'esquerres, progressista i alliberadora, de lluita contra l'empobriment de milions de persones, que lluita per aconseguir la felicitat dels éssers humans, exigeix intel·ligència i noves eines. I, sobretot, exigeix recuperar els fonaments científics de l'acció política per recuperar la iniciativa i la capacitat de proposta en la societat civil i en les institucions, comencant per fer perceptible per a la societat tot allò que intenten ocultar-nos.

2. La Política com a eina de canvi

La política, que s'ha tornat una mera escenografia pautada, és incapaç d'oferir ni tan

sols imatges suggeridores sobre alternatives socials de conjunt. Els partits de hui dia són estructures impermeables a qualsevol canvi social i a qualsevol informació científica. Els seus debats *metapolítics* es desenvolupen al voltant del mateix “ser de l’organització”, preocupats per autojustificar-se. Als programes, hi renunciem sistemàticament a introduir dades científiques. Els partits polítics estan preocupats quasi exclusivament –i això en el millor dels casos- per la coherència formal dels discursos i no per desenvolupar una acció política que tinga incidència en la realitat, i aquesta no és la nostra opció.

Ben al contrari, sí que és la nostra opció analitzar la realitat, des de la complexitat pròpia dels canvis socials començant per integrar la informació científica sobre els ecosistemes naturals, per evitar la separació entre ambdós aspectes, cosa que, a més de no ser desitjable teòricament, ens incapacita per a comprendre el món en què vivim. I, juntament amb això, convertir els discursos en eines de canvi social per transmetre a la ciutadania les possibilitats de canvi i confrontar-la amb la seua pròpia experiència.

Per tant LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA, realitzada quotidianament, dins de les estructures polítiques i, dins de les institucions de qualsevol tipus, és un dels objectius que perseguim immediatament. Conscients que és la millor forma que la democràcia s’estenga realment entre els ciutadans i no quede en superestructures o institucions. Per a nosaltres la democràcia participativa és una forma de viure quotidiana i no un sistema polític o superestructura que patim.

Des d’aquest mateix punt de vista, la política, en què la democràcia es redueix a un enfrontament d’estereotips i discursos cada quatre anys, un afer d’enquestes i sondejos d’opinió, transmet la imatge que guanyar o perdre les eleccions és la cosa més semblant a una loteria sense conseqüències ni relació causal amb l’acció individual –més enllà del resultat formal que suposa configurar un govern o un altre- no és, definitivament, la nostra opció. La Política ha de ser recuperada per a la ciutadania i no ha de quedar en mans dels seus professionals, l’única experiència i aspiració dels quals és la mateixa política. Cal construir una alternativa participativa a través del teixit associatiu, les xarxes socials o les entitats que conformen el tercer sector, particularment en els assumptes que són d’interés general. La societat civil i els òrgans de govern són aspectes d’una mateixa institució en què la responsabilitat ha d’estar compartida i no exclusivament delegada.

3. Recuperar la condició de ciutadania enfront de la de consumidor o contribuent.

Aquesta participació que reclamem naix del convenciment que els éssers humans adquirim drets pel simple fet de ser persones i no com a conseqüència del nostre nivell de vida (en uns quants aspectes, aquests drets han de ser compartits amb uns altres éssers vius –per exemple, el nostre dret a l’ús de les mars cal que tinga en compte el dret dels éssers vius marins a usar-les-, pel fet de compartir un medi ambient comú i que el nostre benestar depèn del fet que aquests altres éssers vius l’utilitzen simbiòticament com nosaltres).

Aquesta afirmació, que pareix òbvia, queda en canvi distorsionada pel tractament que les empreses i la mateixa administració ens donen de simples clients, usuaris o contribuents, tracte que es fonamenta en la creença –prou estesa però falsa- que la relació bilateral és de caràcter *privat* (no públic) i que aquesta posició és la que ens permet obtindre millors beneficis individuals, perquè situa suposadament la persona en una condició privilegiada de negociació enfront de l’empresa / administració. Però en realitat, aquesta relació menysprea els drets dels ciutadans i eleva l’empresa i l’administració a una posició privilegiada perquè diposen de més capacitat econòmica i

de poder que cada individu separatament. Aquesta relació de sotmetiment se solventa tard i de manera deficient pel Dret o per l'acció de la societat civil, que sempre van a la saga.

Si en aquesta relació primària el valor de la ciutadania és per damunt de la condició de consumidor o administrador/contribuent, les conseqüències serien notablement diferents. En aquest darrer cas, la relació ja no és de caràcter bilateral, d'u a u, sinó de la ciutadania com una sola cosa enfront de l'empresa o l'administració que està al servei de la ciutadania i de la qual obté un benefici a canvi de la prestació donada, benefici supeditat al bé col·lectiu (en el cas de l'administració, el benefici és el compliment dels objectius, en el de l'empresa es tracta d'un benefici econòmic).

Particularment, en les nostres relacions amb l'administració, rebutgem la submissió en què es troba la ciutadania i on els instruments de participació ciutadana són inexistents o, si n'hi ha, són formals i molt rígids. Aquests instruments, en canvi, sí que són flexibles per a la mateixa administració –vegeu, sinó, els successius intents per establir excepcions al dret administratiu de cara a una major agilitat al servei dels administrats-, sobretot, per a les grans empreses o els grups de pressió que mantenen una relació privilegiada enfront de l'administració i que són causes, entre d'altres, de l'origen de la corrupció que s'ha instal·lat en determinats nivells de la nostra administració pública i en el quefer de les grans corporacions i empreses.

.- La creació tardana de la figura del ciutadà pels revolucionaris francesos, a més de curta, va quedar limitada a algunes de les classes socials. La seua ampliació posterior i la seua extensió a la resta dels "ciutadans" ha suposat un dels èxits de la democràcia del segle XX. La realitat és que els Estats, les empreses, les corporacions i les institucions, s'organitzen i estructuren per a ser usats i organitzats per uns pocs, i imposen els seus interessos a la resta. Tot això baix l'aparença d'una participació del ciutadà irreal i anquilosada. Ser ciutadà segons en el segle XXI, és tindre la més àmplia de les possibilitats individuals i socials, ser capaç de tindre accés a tots i cada no dels drets que la Constitució "declara retòricament" i disfrutar-los en el major pla d'igualtat i també de solidaritat amb la resta dels ciutadans. Fer paréixer la condició de "súbdit"-consumidor i contribuent. Per a ser el subjecte dels drets i el beneficiari de l'acció de les institucions, les empreses i les corporacions. El primer és el ciutadà i la col·lectivitat de ciutadans, l'últim, les corporacions, les empreses, les institucions. Totes estes han de rodejar el ciutadà com un subjecte de drets de què elles són les proveïdores

4. Informació, democràcia, poder i ciutadania en les societats obertes.

En aquest mateix context, l'accés a la informació adquireix una importància cabdal en la configuració de les consciències socials i en la construcció de la realitat. L'ésser humà, al llarg de la història, mai no havia tingut un coneixement de la realitat que l'envolta com el que té en l'actualitat. Però l'evolució dels mitjans de comunicació, des de la configuració de l'opinió pública tal i com s'entén des de mitjans del segle XIX, pateix dos canvis radicals a partir de finals del XX que han de fer canviar necessàriament el punt de vista de l'anàlisi:

1. D'una banda, la concentració dels mitjans de comunicació en grans grups editorials que van molt més enllà del fet merament informatiu i que configuren grans conglomerats econòmics multinacionals vinculats a activitats molt diferents a les merament culturals.

2. De l'altra, la irrupció de les TIC, amb formidables avantatges però també els grans inconvenients que comporten i que no és ara l'ocasió de comentar-los, però que fa que l'esclatxa entre els pobres i els rics, hui dia, siga també una esclatxa digital molt

estudiada que augmenta l'asimetria al planeta.

La informació és poder, això ho saben sobretot els poderosos, i per això la potencialitat que genera l'accés massiu a la informació i la comunicació pertorba i vol controlar-se. D'ací es deriven, també les dificultats que troben sempre les propostes polítiques que demanden l'accés de la ciutadania al control i la planificació dels mitjans d'informació públics.

En tot cas, la centralitat de la informació en la construcció de la realitat en les societats obertes és de tal magnitud que ha de formar part de la reflexió d'una esquerra alternativa per al segle XXI. La democràcia pressuposa unes bases de veritat compartida, no de mentides imposades pel poder o creades pels grups mediàtics.

La Revolució Francesa significà el canvi de la condició de súbdit a la consciència de ciutadania. Aquesta consciència, actualment, comença a diluir-se i parcel·lar-se de manera polièdrica i adquireixen notorietat les característiques de "client" o de "consumidor". Però fins i tot assumint la condició de "consumidor" com a pròpia de la ciutadania de les societats democràtiques, no ens podem limitar a entendre-la com un simple consum de béns o fins i tot de serveis. La informació, l'entreteniment i les diverses ofertes culturals que consumim també han de ser objecte de protecció i de garanties de la mateixa manera que ho són uns altres objectes de consum. Actualment som "consumidors totals" i, en el cas que ens pertoca, s'ha de garantir l'absència de frau. Sense confiança en la veracitat de qui ens governa no pot haver-hi espai públic democràtic. Els mitjans, a més, poden contribuir a la regeneració democràtica a condició que siguin, realment, plurals, veraçs, independents i responsables.

Per això, l'actuació de tot grup polític que se senta d'esquerres com és el nostre, ha d'anar dirigida a frenar "globalment", des de la seua actuació local, eixes superestructures que tendixen a separar-se de les institucions democràtiques i representatives, És a dir als "S" als instruments econòmics aliens als Estats, com els Bancs Europeus i Mundial i al Fons Monetari Internacional. A tots ells el nostre projecte s'encamina per a dotar-los d'estructura democràtica real, arrelada amb la realitat dels estats que els conformen i sobretot amb els ciutadans, els que han de ser els subjectes de les seues polítiques. Cap d'eixes superestructures en la seua configuració actual, ens servixen per als projectes de solidaritat, d'actuació en benefici de l'individu i d'un altre repartiment dels beneficis socials i la riquesa en el món. Tot allò que no puga combinar-se amb estructures de solidaritat no té cabuda en un projecte com el nostre.

La globalització és un procés canviant, que com a tal, no pot fotografiar-se en un moment concret i deixar-ho estàtic per sempre. Permetre que eixes estructures mundials siguin totalment permeables a les voluntats socials, manifestades col·lectivament i organitzadament pels ciutadans, decidint en cada moment baix els principis de solidaritat, progrés i redistribució dels beneficis socials; és també una part fonamental de la nostra activitat política.

Enfocar el nostre treball polític per a impedir que les organitzacions supranacionals, siguin només superestructures esquemàtiques, sense reflex real de les voluntats dels ciutadans que conformen els diferents països i pobles, ha de ser també important. L'ONU és una estructura inoperant al servici dels Estats que tenen un gran nombre de Corporacions i empreses controlant la part econòmica de la globalització. El seu canvi i democratització és una obligació de tots els ciutadans de primer món, primer per a poder tindre possibilitat que eixa superestructura siga una representació de les societats que la conformen i, immediatament per a donar entrada i veu, en pié d'igualtat, a tots els ciutadans del segon i tercer món.

5. Actuar sense superar els límits naturals i socials

Ara més que mai, els éssers humans som més conscients que vivim en un planeta comú, únic, amb una història comuna, sense fronteres reals, on les accions d'uns éssers humans signifiquen la felicitat o la dissort d'uns altres. La mundialització, anomenada ara globalització, –tot i ser un procés històric llarg- durant les darreres dècades ha adquirit característiques d'acceleració particularment preocupants, *translimitat* els límits físics que la natura imposa, sotmés les estructures polítiques, socials i culturals a les seues dinàmiques i interessos, i provocat amb tot això el patiment de milions de persones i l'increment de les diferències entre els éssers humans.

Lluitar contra aquest sotmetiment exigeix una acció política més difusa, més adaptada a les condicions particulars, més aglutinadora al voltant dels valors primordials, en què les rígides estructures de participació donen pas a maneres de participació política que aglutinen la diversitat de les respostes possibles, les integren i les fan compatibles entre si, d'aquesta manera permet que s'expressen i se senten representades en una resposta global transformadora.

El centre del debat de l'esquerra continua essent l'economia. El sistema econòmic en l'actual fase de desenvolupament capitalista, sense ser independent d'uns altres factors ni configurar un sistema social a escala mundial –ja que és exclusivament un sistema comercial que fa servir el comportament consumista generalitzat- organitza les relacions internacionals i la funcionalitat dins dels sistemes polítics i de les respostes alternatives. Aquest sistema utilitza mecanismes més subtils que difuminen la centralitat dels conflictes econòmics i socials en l'imaginari col·lectiu, esvaeix o distorsiona els conflictes econòmics i els converteix en conflictes parcials medioambientals, internacionals, polítics, ètnics i fins i tot culturals, els particularitza i anul·la la relació que, de fet, hi ha entre aquests, i distrau la ciutadania dels debats centrals.

La globalització i els fracassos dels models alternatius han aconseguit que hi haja un sol sistema econòmic en tot el planeta. Un sistema econòmic en què els mecanismes de dominació no són control·lats per un sistema polític ni un país, ni tan sols per estructures democràticament elegides, sinó que ho són directament per les empreses o les corporacions, sense que es pugua distingir, en l'interior de les quals, la propietat ni les estructures de poder. Les quals es fan relativament independents de qualsevol país, fins i tot de qualsevol grup. Sotmeten temporalment, es transformen amb rapidesa, s'alien entre si per perpetuar-se, creen xarxes que es connecten i desconnecten temporalment i es traslladen per tot el planeta aprofitant-se de les diferències que el mateix sistema crea. Els capitals nacionals deixen de tindre fronteres i compromisos tret dels propis. I, a mesura que el sistema econòmic es fa més difús, el control es fa més ferri. El control sobre totes les classes d'energia, sobre els aliments i l'aigua, sobre les matèries primeres, sobre els medicaments i els avanços científics, sobre els mitjans de transport i els mitjans d'informació. En definitiva, permet que els rics –cada vegada més una casta superior més reduïda- controlen què, com, quan i per a qui són la riquesa i els coneixements a escala planetària. Però enfront d'eixa realitat global no hi ha una força que s'hi oposi i que evite el que molts donen com a inevitable: la globalització.

I precisament perquè l'economia –ara i ací, el model de desenvolupament industrial- és en el centre de l'acció política trobem que les conseqüències d'aquest model esdevenen l'element central d'una política d'esquerres transformadora. I això perquè vivim en un moment en què aquest model ha assolit, o pot assolir ràpidament l'altra part de la corba

del desenvolupament, és a dir, la part descendent. La tradició del pensament econòmic mínimament científic –i, per descomptat, el més progressista, i sens dubte, el pensament marxista- ha posat el dit al forat, des de fa segles, en la contradicció que hi ha entre el desenvolupament econòmic i el creixement material exponencial basat en la industrialització i en un consum depredador de matèries primeres no renovables –fins i tot d'un consumisme extravagant. i els límits físics que la natura imposa.

Ara que aquesta contradicció s'ha fet palesa per als científics –no així per a la població dels països desenvolupats ni per als polítics- és quan els valors fonamentals de justícia, llibertat, solidaritat, igualtat, passen per assumir la consciència que el nus gordià de la vertadera transformació rau a imaginar una alternativa social compatible amb els límits de la natura i per ser conscients que qualsevol horitzó –resolga o no aquesta contradicció- provocarà canvis en les estructures socials, econòmiques i polítiques de la societat que coneixem hui.

En definitiva, la nostra alternativa fa girar al voltant de la resolució del conflicte medioambiental la construcció d'una societat més justa, igualitària i solidària, convençuts que és possible el benestar en una societat que minve els riscos i reduïska les taxes actuals de destrucció del planeta.

Resoldre la dificultat d'integrar el canvi social i els límits que aquesta imposa als canvis i també la necessitat de dirigir el canvi social, és on radica l'alternativa política que proposem, més enllà d'etiquetes. En tot cas, aconseguir-ho no és ja una opció ideològica, és una opció de supervivència.

6. Processos migratoris: diversitat i identitat.

Tot i que no puga pensar ni imaginar ningú tot el sistema planetari, resulta evident que aquest sistema a escala planetària té uns beneficiats i uns perjudicats. Els beneficiats, els ciutadans dels països desenvolupats; els perjudicats, els ciutadans dels països pobres. Conseqüència: els ciutadans dels països pobres protesten. Protesten per sobreviure i protesten enfront dels qui durant segles hem mantingut i mantenim un sistema que ara volem que paguen ells.

Protesten per la via dels fets, és a dir, es desplaçant-se cap on hi ha més riquesa, cosa que significa per a molts ciutadans del món pobre simplement poder estar i gaudir de les sobres de l'àpat. Però aquestes dues afirmacions no són prou per a definir una política sobre immigració encara que els desplaçaments i les migracions cap als països desenvolupats són més importants, qualitativament i quantitativament, que mai en la història de la humanitat. I el que resulta més rellevant és que aquests desplaçaments tenen l'origen en l'existència d'un únic sistema econòmicocomercial a escala mundial. La resposta majoritària, quasi unànime, dels governs dels països desenvolupats és apel·lar a la seguretat per articular polítiques que frenen les migracions, acompanyades en el millor dels casos d'una miserable ajuda humanitària que retornen amb escreix.

Certament, la relació entre seguretat i processos migratoris és complexa, com també són complexes les causes que els originen, però no és menys cert que aquests moviments són una conseqüència de la globalització econòmica i cultural dels desequilibris econòmics. Tindre una política que permeta reduir les migracions significa atacar directament les entranyes de la globalització, perquè implica actuar sobre el sistema financer mundial, la distribució de la riquesa, les relacions internacionals, els acords comercials i tantes altres qüestions que estan sotmeses a un únic objectiu: crear un únic sistema econòmic mundial desregularitzat per tal de “perfeccionar la llibertat de mercat”, amb una única cultura dominant, una única manera de veure el món, un sol govern i una sola llei. Massa semblant al vell lema nazi –un sol poble, una sola raça, un

sol líder- com per a no tindre'n por.

Integrar tota la població que desitja emigrar de l'Àfrica, Llatinoamèrica o l'Àsia cap a Europa o els Estats Units és impossible, senzillament perquè si el planeta és incapaç de sostenir els milers de persones que l'habitarem, aquesta veritat és igualment certa residisquen on residisquen i, a més, s'afegeixen els inconvenients derivats del fet que només emigra la part de la població capacitada per a fer-ho –per edat, coneixements, recursos, etc.- el que augmenta més encara l'empobriment demogràfic, cultural i social que suposa, per a qualsevol societat, desfer-se d'aquesta part tan significativa, en qualitat i quantitat, de la població. Les migracions redueixen la capacitat de reacció de les societats que perden població, redueixen la diversitat social i la multiculturalitat internacional –perquè la integració absoluta de cultures diverses atenua les expressions més autèntiques de qualsevol cultura que vaja contra la cultura dominant, donat que en comptes de considerar-la autèntica, la considera extrema-, afavoreix els processos globalitzadors, perquè unifica els comportaments, augmenta els conflictes intranacionals i evita que s'aborden les causes que originen aquests processos i també les conseqüències reals, tot reduint la complexitat del tema a un problema simple de seguretat nacional.

Per aquests motius les nostres propostes al voltant de la realitat de les migracions van dirigides a l'arrel del problema –la pobresa, l'absència d'unes relacions internacionals polítiques i comercials equitatives i la desmesurada pressió dels països rics sobre les matèries primeres-, i les conseqüències que se'n deriven, que no són solament els problemes policials i de seguretat, sinó, sobretot, les que es produeixen als països emissors de població, és a dir, l'empobriment d'aquests països.

7. L'accés a la tecnologia i els avanços científics

I mentre una gran majoria de la població mundial viu en la pobresa, els qui formem part de la població rica tenim la possibilitat d'accedir a una tecnologia que duplica les prestacions cada dècada, més enllà de les possibilitats d'adaptació de l'ésser humà i, per descomptat, de les nostres necessitats. Açò és particularment evident en les tecnologies de la informació, però també en els avanços científicotècnics en medicina, productes farmacèutics i en uns altres àmbits que afecten el benestar i el desenvolupament cultural de les persones. Aquests avanços, en compte de reduir les diferències, les augmenten, perquè com més ràpidament es produeixen més augmenta l'escletxa entre els qui poden accedir a aquesta tecnologia i els qui no poden fer-ho i arriba, fins i tot, a provocar un autèntic *apartheid* tecnològic. La comercialització de la tecnologia i la privatització de l'accés als avanços científicotècnics és una mostra més del fet que els éssers humans hem esdevingut, per als amos d'aquest sistema, simples consumidors, de manera que el gaudi dels nostres drets depèn de la nostra capacitat de consum. Tant gastes, tant eres.

D'altra banda la tecnologia s'utilitza com a excusa. Com a excusa per mantindre les taxes de creixement econòmic, per justificar l'obsolescència dels bens materials i com a excusa per desplaçar al futur *sine die* les solucions que caldria adoptar per evitar –o minimitzar- ara els efectes devastadors del sistema de producció i consum actuals

La nostra opció és que la investigació científica i la tecnologia han d'estar al servei del benestar i del desenvolupament personal dels éssers humans, en particular al servei de les persones amb alguna discapacitat per malaltia, per accidents o per edat, per tal d'assegurar-los una vida independent. I mentre aquests avanços són conseqüència de l'evolució col·lectiva i de l'esforç inversor col·lectiu a través de les polítiques públiques sostingudes amb recursos públics –més enllà del reconeixement innegable de l'esforç individual dels investigadors i científics-, els resultats contrastats científicament que

milloren les condicions de vida i el coneixement han d'estar immediatament al servei de la ciutadania, millorar el benestar i el desenvolupament personal per damunt de qualsevol altra consideració. En definitiva, gaudir d'aquests avanços ha de ser considerat com un dret universal i no com un bé o un servei més amb què es pot comercialitzar, al marge de les polítiques de foment d'I+D+I que s'hagen d'adoptar per assegurar el retorn de la despesa que aquesta investigació genera i assegurar el progrés en aquesta matèria.

A més cal fomentar la investigació orientada a aquests objectius juntament amb la investigació i el desenvolupament de noves aplicacions que permeten de fer més eficient utilitzar les energies i els processos industrials, reutilitzar les deixalles, reduir els impactes medioambientals, reduir la *sopa química* en què vivim i l'hulla ecològica de les ciutats.

8. La pau com a condició imprescindible de la vida.

La nostra societat accepta sense crítiques i com a pagament inevitable del desenvolupament el fet de viure els riscos i apel·la a la seguretat, exclusivament, en relació amb la delinqüència i amb els actes violents, sense plantejar-se que aquests són conseqüència i no causa de la inseguretat. La nostra visió del problema sobre la seguretat és més profunda i té a veure amb la necessitat d'evitar els fogars del conflicte i, per tant, reduir les causes que ocasiona l'increment dels riscos. I parlem de seguretat en tota l'extensió de la paraula, és a dir, seguretat humana –terme encunyat el 1994 pel PNUD–, concepte que té a veure en primer lloc amb la seguretat jurídica, però també amb la seguretat sanitària, medioambiental, seguretat en les oportunitats i seguretat per a exercir la llibertat individual en una societat d'éssers humans diferents que cooperen entre si. La nostra alternativa aposta per augmentar la seguretat tot reduint els riscos i millorar la societat del benestar i relacionar-la, alhora, amb els conceptes de pau i desenvolupament del tercer món. En definitiva parlem de les “dimensions no militars o policials de la seguretat”, de canvis en la natura dels conflictes armats i violents i també, en el terreny del desenvolupament, del “desenvolupament humà”, de les capacitats i de les necessitats.

Sens dubte les guerres, de baixa, mitjana o gran intensitat, han estat i continuen sent una realitat. Unes quantes velles causes de conflictes bèl·lics -de caràcter ideològic, polític o ètnic-, s'han vist incrementades per la conjunció de noves causes que són conseqüència de la globalització i del deteriorament ambiental. L'increment de l'escassetat del menjar, els desequilibris comercials, la manca de matèries primeres –particularment les energètiques-, l'increment del preu en el mercat d'unes altres matèries primeres fins ara despreciades, l'augment de la població dels països pobres i la voluntat que mostren de no acceptar una posició subordinada, les ànsies per controlar aliments presents i futurs o l'aigua pels països rics i, fins i tot, de material genètic i el deteriorament medioambiental que està present com una causa directa de totes les coses anteriors, provoquen que els desequilibris mundials augmenten sense que els instruments de cooperació heretats de la segona guerra mundial servisquen per a alguna cosa.

Les causes que originen aquests conflictes depassen la capacitat d'aquestes eines ja normalment coaccionades (Nacions Unides, Organització Mundial del Comerç, Banc Mundial, Fons Monetari Internacional, Unió Europea, conferències de pau o organismes internacionals de cooperació, als quals els imposen límits sobre què discutir, els supediten a acords posteriors bàsicament de caràcter comercial, perquè el contrari suposaria plantejar-se'n la mateixa existència i la utilitat i, en darrera instància, el context d'hegemonia unipolar).

No es pot desvincular la resolució d'aquests conflictes de les causes profundes que els originen, sense canviar les relacions desequilibrades i frenar els processos de consum, acumulació i deteriorament medioambiental actual. I té molt a veure amb els conflictes més pròxims la recessió econòmica dels països rics i els intents per pal·liar-la provocada per aquest deteriorament, i crear les condicions perquè el *descens* provocat per aquest deteriorament siga com més ordenat i suau possible millor per a les economies riques, sense plantejar-se que, o ho és per a tots o no ho és, ja que confiar en el fet que la població pobra –majoritària en el planeta- es quedarà esperant que se'ls marque una solució és, almenys, una visió infantil.

La pau global i el desarmament –particularment el desarmament nuclear per les implicacions econòmiques i vitals que representa- són condició per a la vida global en aquest planeta però les solucions són concretes i molt localitzades.

La pau i el desarmament són, alhora, un objectiu i un mitjà per a resoldre els conflictes i, pel mateix motiu que rebutgem les intervencions armades i la guerra com a eines en les relacions internacionals, rebutgem també les solucions integristes basades en el sotmetiment d'éssers humans i la supressió de drets, fins i tot dels més elementals.

9. Un estat per garantir el benestar de la ciutadania

Tot i que la societat actual relaciona la felicitat o el benestar amb la possibilitat de consumir bens i serveis, aquest comportament és resultat d'un sistema de producció que requereix incrementar les taxes de creixement material. L'única manera de sostenir aquesta economia és provocar la necessitat de consumir i i, amb aquesta intenció, utilitza tots els mitjans per mitificar la societat de consum –fins i tot el malbaratament- com a única manera desitjable de viure. Al final, els ciutadans no consumim el que necessitem, sinó que consumim el que es produeix, i ens fan creure que ho necessitem. D'aquesta manera, l'estat del benestar consisteix a oferir la protecció col·lectiva (a través de l'estat) a persones que, sense aquesta ajuda, podrien no ser capaces de tindre una vida mínimament acceptable d'acord amb els criteris de la societat moderna. La idea fonamental tracta de la interdependència entre els éssers humans, el respecte a la condició de ciutadà i la garantia dels drets de les persones.

Aquestes condicions se supediten en una societat de consum als criteris del mercat: productivitat, rendibilitat individual a curt termini, capacitat de consum individual, rebuig dels mecanismes de cooperació i reducció de les realitats d'exclusió i marginació a causes individuals que només cal que siguen tractades amb mesures pal·liatives d'auxili social. Amb aquesta filosofia, la implantació de polítiques socials per mitigar la situació dels més desafavorits es considera inútil o, pel cap alt, va acompanyada d'un matís *moralitzador*.

La nostra opinió és definitivament enfortir l'estat del benestar entés com una estructura de cooperació social que evite o revertisca les situacions d'exclusió; que afavorisca la integració, precisament dels qui el mercat exclou i la transferència de recursos; que permeta el desenvolupament ple de la ciutadania social, cosa que, alhora, incideix en el deteriorament dels drets econòmics i polítics.

A més, l'estat del benestar ha d'enfortir les institucions públiques proveïdores de polítiques socials dirigides a millorar les condicions de vida i a promocionar la igualtat d'oportunitats dels ciutadans, enfront de la mercantilització progressiva de l'estat del benestar que es justifica per garantir el manteniment de la demanda interna i el creixement productiu de les economies nacionals, supeditat a la viabilitat comptable, sempre que no ataque la *lliure* competència.

La nostra opció és la *desmercantilització* progressiva de l'estat del benestar per garantir

els drets humans, els drets socials, la plena ciutadania i també la integració social dels desfavorits, enfortir els nivells locals i regionals d'aquest estat i més implicació de l'anomenat Tercer Sector, és a dir, del voluntariat social en la implementació de les polítiques, per superar els problemes d'ineficiència, mals usos i efectes perversos que, en comptes d'estabilitzar les maneres d'actuació tradicional del benestar, n'han palesat els límits de les capacitats interventores.

Les noves associacions d'ajuda mútua o interès comú, juntament amb les tradicionals estructures benèfiques i de suport col·lectiu, contribueixen, igual que les institucions i les instàncies d'àmbit privat i familiar –que han de ser protegides- a optimitzar més el benestar dels ciutadans que han decidit ser protagonistes de la societat civil. Tot això amb l'objectiu de garantir l'estat del benestar i complementar la provisió pública de polítiques socials amb altres mecanismes aliens a la clàssica uniformització estatal.

Definint-nos clarament com a valencianistes, entroncats en una cultura que va nàixer en estes terres i que defén els seus interessos, i que se sent còmoda amb cultures tan pròximes com la catalana i la balear, Però dins del marc global que hui en dia té la humanitat i amb respecte als drets que tots els pobles del món tenen. Per això la nostra idiosincràsia i el nostre caràcter nacionalista ha de ser també tingut en compte i per això actuarem dia a dia per a posar-ho en valor. Volem organitzar la nostra societat d'acord amb els nostres històrics costums, donant-li al nostre poble, el valencià, una veu pròpia dins del marc global actual. Volem ser capaços d'aconseguir que el nostre poble siga reconegut dins de les múltiples cultures globals de la humanitat i volem el reconeixement de la nostra llengua, de la nostra cultura, de les nostres institucions, adaptant-les en el que és necessari a la realitat social, marque la nostra política quotidiana.. Al cap i a la fi actuem primerament i fonamentalment al País Valencià i el primer canvi social d'aconseguix-ho, volem que nasca ací.

A més estem històricament convençuts que la millor estructura per a l'Estat és la republicana. La República els principis i de la qual orígens s'alimenten en la nostra història en la II República.

10. La nostra identitat en un món de ciutadans

La nostra visió del món no està compartimentada i els arguments que ens espenten a defensar una societat que tinga en compte la diversitat biològica i social i el respecte pels límits que la natura –quasi es podria dir que les lleis físiques- imposa, són els mateixos arguments que ens espenten a defensar un projecte polític inserit en un territori determinat. Construïm una alternativa política des del País Valencià perquè és ací on vivim, perquè tenim una identitat territorial conformada històricament a la qual ens sentim vinculats, amb les seues peculiaritats, de la mateixa manera que qualsevol ciutadà del món se sent vinculat a un espai de convivència determinat, perquè les *naturaleses* de l'ésser humà són territorials. Aquesta, i no una altra, és la identitat territorial, intrínseca a l'ésser humà. Una proposta que, sense estar tancada a la influència d'uns altres territoris, sense defensar *xovinistament* la nostra manera de veure el món, tracta d'aportar als altres les notes diferències, de mantenir la diversitat cultural i social que significa construir alternatives des d'un territori concret. I, en última instància, de cooperar amb els altres sense necessitat de buscar la unitat.

La nostra defensa de la identitat és un element transversal de la nostra acció política

11. Acompanyament generacional.

La nostra alternativa vol tenir en compte a més una exigència afegida: l'acompanyament generacional. Sobrevalorar una determinada etapa de la vida implica despreciar el que pot aportar-ne una altra. L'acció política ha de ser capaç d'integrar l'experiència, els coneixements que es generen –almeny teòricament- al llarg d'una vida, juntament amb la major capacitat de reacció i integració de noves idees que es donen –si més no, teòricament- en la joventut. Pensar en una acció política pensada, dissenyada i dirigida per persones de mitjana edat és tan poc útil com atorgar cegament la mateixa tasca a joves simplement pel fet de ser-ho tot reconeixent que la renovació permanent és beneficiosa per a interpretar adientment la realitat, sense valorar que es poden tornar a cometre errors; o, a l'inrevés, atorgar-li aquesta mateixa tasca als més majors per la causa contrària –es a dir, valorar més la suposada experiència que la suposada capacitat d'adaptació- simplement per creure que donar la direcció política a la gent més veterana permet de mantenir determinades pràctiques que assegurin la continuïtat del pensament “autèntic”. La nostra aposta és la d'afavorir la integració de les diferents generacions en una elaboració col·lectiva, atorgar-hi el valor que totes les experiències tenen i, en definitiva, mantenir la diversitat també al llarg del temps cercant la cooperació.

12. Feminització de la vida, integrar la diversitat de les experiències vitals.

En aquesta mateixa línia argumental, cal que la nostra acció política no represente, quasi en exclusivitat, la manera de pensar i actuar de la meitat de la població. Històricament s'ha despreciat tot allò que poden aportar les dones, en el millor dels casos, amb l'excusa de la funcionalitat del repartiment de les tasques –la divisió social del treball aplicada a la vida quotidiana- i, en moltes ocasions, menyspreant-ne les capacitats intel·lectuals, físiques o *morals*. La nostra opció és, definitivament, la feminització de la vida, començant per la política, és a dir, la incorporació dels valors que aporten les dones pel fet de ser-ho, pel fet que cada dona acumula en la seua condició de dona valors propis, sense entrar a considerar que, com tots els éssers humans, té virtuts i defectes. Més enllà de mesures concretes -política de quotes, discriminació positiva, etc, que són eines per aconseguir un objectiu- la nostra reivindicació és que el feminisme, com un nou paradigma, es fonamente en l'*empoderament* per a tots i que done cabuda al fet que els homes puguin sentir-se integrats en un nou model de vida on la responsabilitat estiga repartida entre les diferents maneres de veure el món.

Pels mateixos motius la nostra opció és integrar les sensibilitats i les maneres de viure que naixen d'experiències vitals diverses, entre les quals la pluralitat en l'orientació sexual de les persones. Una realitat que, en lloc d'empobrir o servir per generar nous guetos, serveix per enriquir una població cada vegada més individualista, més absent de la vida en general i tancada en si mateixa, amb el perill que això comporta. La diversitat sexual, com la resta de les qualitats humanes, en fer-se visible, afavoreix el respecte, si és que no l'augmenta. És necessari, doncs, apostar per una educació que faci possible aquest respecte i que incorpore a les noves generacions la idea que el fet diferencial no és motiu d'exclusió sinó de riquesa, i que aquest fet enriqueix en la mesura que s'assumeix amb naturalitat. Cal incidir que el col·lectiu LGTB no ha de ser un espectador passiu dels esdeveniments que es produeixen, sinó que ha de ser agent de canvi, però no perquè tinga quotes de participació, sinó perquè incorpora els valors i experiències que naixen pel fet de viure aquestes realitats.

13. Canvi social: noves aliances socials, noves maneres d'actuar

Vivim en una societat en què les divisions de classe no es perceben amb la mateixa

virulència amb què es percebien en els segles XIX i XX però, a més, tampoc no hi ha la idea de pertinença a una classe social. Una de les premisses clàssiques de l'anàlisi social marxista: l'acció política basada exclusivament a forçar les contradiccions de classe de manera que, mitjançant la lluita de classes, capgirar la realitat (dit esquemàticament), perd força i fins i tot es torna una pedra que cau en la nostra teulada. No hi ha dubte que hi ha divisió de classes. N'hi ha que tenen la propietat dels mitjans de producció i n'hi ha que posseeixen la força de treball. Però com a conseqüència de l'extensió del consum massiu en la nostra societat, enmig hi ha una nombrosa amalgama de persones que estan incloses en el terme "classes mitjanes" –per no parlar ara dels qui directament resten exclosos de la societat- que no resulta fàcil integrar en la "classificació" tradicional que utilitza l'esquerra. Sembla evident que, sent la "classe mitjana" la gran majoria de la població, si pretenem incorporar-la a la construcció d'alternatives polítiques, que no és una altra cosa que l'intent de generar un canvi social conscient –és a dir, el canvi en un sistema que manté la reflexivitat, la capacitat d'autoconeixement- cal complir unes quantes condicions. Aquesta realitat ens obliga a construir noves aliances socials, més complexes, que depassen la visió obsoleta d'una aliança amb la classe treballadora de la qual són subsidiaris uns altres grups socials –i només si assumeixen aquesta aliança principal, és a dir, que adquirisquen la "consciència de classe"-.

No obstant mantenim la consciència històrica de què provenim, que ens va fixar en el seu moment al voltant d'una classe, la classe treballadora com a motor social. Encara que hui en dia reconeixem que només els treballadors no poden realitzar els objectius que ens plantejem i que a més, els treballadors com a classe social a l'estil "marxista", cada vegada són en menor grau el motor de l'economia actual, Pel que sense oblidar-nos del nostre origen polític, seguim avant incorporant als nous subjectes de la realitat econòmica i social, els ciutadans, sense deixar de costat a cap d'aquells que individual o col·lectivament es trobe "oprimit" o "explotat" o "menysvalorat" i discriminat en els seus drets socials i econòmics. La societat que pretenem és una societat més socialment justa, pel que nostre objectiu és el socialisme democràtic i modern.

L'esquerra és plural perquè l'estructura social és plural, perquè les prioritats són diferents, perquè n'hi ha moltes, perquè la consciència de pertinença s'adquireix de forma més difusa que la simple pertinença "objectiva", que igualment queda difusa. Aquesta aliança social ha de tenir el reflex en l'àmbit políticoorganitzatiu, és a dir, ha de reflectir-se en pactes polítics amb unes altres organitzacions que representen aquesta diversitat social. La nostra opció no és dur a terme acords, més o menys duradors, amb l'únic objectiu de sumar electoralment –això seria, en tot cas, la conseqüència-, la nostra opció és establir aliances i pactes que, sense buscar la unitat orgànica i manenint la diversitat, permeten de crear debats que definisquen les zones difuses del canvi social i que mostren en la teoria i en la pràctica les eines i les alternatives, i amb això es creen estructures de compromís entre aquestes forces. Del lema "pensar globalment, actuar localment" a "pensar col·lectivament, actuar adaptativament, afavorir la diversitat, actuar cooperativament".

Les estructures de participació que reclamem com a opció política es construeixen des de la participació política de sectors, grups, entitats que representen la diversitat de les respostes possibles de l'esquerra i les transformen, les integren i les fan compatibles i no permeten, d'aquesta manera, que aquestes s'expressen i se senten representades en una resposta col·lectiva transformadora.